

REFLEKTION SAMTAL OM MISSION – Under samma himmel – stå på modets sida

Att leva under samma himmel, att, som biskop Absalom Mnisi skrev i sin hälsning till oss - *vi alla får ta emot värme från samma sol, samma Gud ger regn, snö och luften vi andas enligt hans vilja är till för hela mänskligheten - alla våra namn, står skrivna i hans handflator* – detta är den första och viktigaste utgångspunkten i alla våra samtal om mission och om att vara del i den världsvida kyrkan

För mig väcker det två insikter:

Den ena är en insikt och en ständig påminnelse om inkarnationen – om att vi alla utgör delar av Kristi kropp. Och att vårt uppdrag är att se till att Kristi kropp får vara den helhet som den är och varit tänkt att vara.

Jag skulle vilja läsa några rader av en nytolkning Gregorius av Nyzans som redan på 300 talet skriver och påminner oss om detta:

If my sister or brother is not at the table, we are not the flesh of Christ. If my sister's mark of sexuality must be obscured, if my brother's mark of race must be disguised, if my sister's mark of culture must be repressed, then we are not the flesh of Christ. It is through and in Christ's own flesh that the "other" is my sister, is my brother, indeed the "other" in me...The establishment of the Church is re-creation of the world, but it is only in the union of all the particular members that the beauty of Christ's body of complete.

Min tro som kristen är att Kristi kropp får vara hel, när min syster och min broder inte förvägras sina rättigheter, sina liv på grund av hudfärg, kultur sexualitet, kön. När min syster och broder för vara den hon och han är – då tror jag att Gud ler, då vilar Gud som vi kan läsa i skapelseberättelsen och ser på sin skapelse och konstaterar **att allt han hade gjort var mycket gott. Allt!**

Den andra insikten det väcker är en påminnelse om – gränsen. Den finns en gräns mellan mig och Gud, mellan vad som är mitt och vad som är Guds, det finns en gräns för det som ligger i min makt att göra och låta – **och det finns** en annan makt – och det är Guds. Och den påminnelsen är viktig, i synnerhet idag, tänker jag – när vi människor gärna och ofta träder över det som är vårt, tilltror oss ett ägande av det som inte går att äga – skapelsen, naturen, djuren, resurser. När vi inte bara tilltror oss, när vi också tar det vi vet inte är vårt, det som leder till ojämlikhet, orättvisor, obalans, annektering, belägring...Gränsen påminner om det främsta budet av alla; *Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv."*

Sen vill jag anknyta till Sven-Erik Fjellströms tankar om fikonspråket och hänvisningen till den så otroligt vackra texten i Mikas bok, ***Var och en skall sitta under sin vinstock och sitt fikonträd, och ingen skall hota honom.***

Denna enda mening sammanfattar det som är Guds mission med världen - fred, shalom, detta att vara och en av oss alla på jorden ska kunna sitta i fred och frid utan att hotas. Och till detta arbete måste vi bidra med det som är vårt, det vi kan, orkar, har möjlighet till.

Luthers kallelsebegrepp är så fint att tänka på i sammanhanget – beruf, anrop, någon ropar, min nästa ropar, min nästa behöver något för sitt liv, min nästa behöver att jag hör, svarar an, utför mitt uppdrag i världen så att det kommer min nästa till godo, så min nästa kan leva i fred och sitta så att ingen hotar henne.

Vi talar gärna om *den andre*, ibland tänker jag att vi borde tala och tänka mer i termer av *min andre* – inte som ett ägande, utan som den som gör ngt med mig, *min andre* angår mig, *min andre* gör mig ytterst till människa. För det är just det, det handlar om – att bli människor, att värna människan, det mänskliga, avbilden djupt inom oss, avsikten som lades ner i oss alldeles från början, det om vilket Ärkebiskop emeritus i Sydafrika, Desmond Tutu kan säga – *We are made for goodness*, människan är skapad till godhet, det är ur detta och till detta vårt liv är till och menade.

Och sen tänker jag på detta – när det blir mig övermäktigt, när det känns som om hela världens fattigdom, lidande, utanförskap lägger på mina axlar, hänger på mig, på om jag är solidarisk, engagerar mig och blir månadsgivare, sopsorterar, alltid är vänlig och inkluderande – och hur jag så väldigt lite orkar allt detta.

Luther kallade detta för *anfäktelse* – det är ett gammaldags ord och det är så vackert, för dess betydelse är så viktig – i synnerhet i missions- i solidaritetsarbete, i kampen för en bättre värld. *Anfäktelse*, när det blir mig övermäktigt, när jag tvivlar, när jag går vilse, när jag inte orkar.

Anfäktelsen hör samman med bönen, anfäktelsen föder bön, säger Luther och kanske kan man förstå det idag så att jag också mitt i allt jag gör och tillåter – behöver jag påminna mig om gränsen, riktningen, tillhörigheten, jag behöver bönen. För utan min bön, säger Luther, utan att jag riktar min möda och min tyngd – och min glädje naturligtvis – till Gud så kommer Gud att vara utestängd

från mig och från den del av världen där jag försöker verka. Utan min bön, min riktning till gud är det till och med så att jag irrar runt och utför en massa, men kanske inte just det som är min uppgift att göra. Uppdraget är inte mitt eget, uppdraget är inte mitt ego, uppdraget är att världen ska bli hel...

Dorothee Sölle den tyska teologen och fredsarbetaren understryker på ett så fint sätt hur viktig bönen är för att vi både ska stå nära vårt centrum och tillhörighet i Gud **OCH** för att vi ska få kraften och modet att våga handla och s.a.s. **så utan att få**, dvs – att våra handlingar inte med nödvändighet ska vara sådana att de stärker och speglar vårt ego – våra handlingar ska få Guds ljus att lysa starkare i världen, och saltet att bevara sin sälta, och jästen att göra degen kraftig så det kan få bli på jorden såsom i himmelen. Sölle skriver att bönen är en **övning i modet att handla**. ***Vilka handlingar som blir resultatet av vår bön kan vi inte planera. Vad vi gör är att i bönen ställa oss till förfogande på det godas, på Guds sida i kamp mot destruktions och livsfientlighet. Att be, att leva i förbön är att planera för en annan sorts värld, en värld av samhörighet. Och när vi ber går vi in i den samhörigheten. Vi ber inte till en egen privat Gud. Inte till svenska folkets gud, inte till protestanternas gud eller pingstvännernas gud – vi ber som Jesus lärde oss; till VÅR fader – VÅR gud - och i den bönen ligger också vår bekännelse till samhörighet och tillhörighet till en enda mänsklighet.***¹

Ulrica Fritzson, Stiftsteolog Skara stift

---

¹ Några rader lånade från Lars-Åke Lundbergs bok "Bönen – hoppets språk. En liten böneskola"
